

Книгата на Йоил и Лаодикийската църква на адвентистите от седмия ден – номер осемнадесет

Jeff Pippenger

2025-12-25

Число осемнадесет

Разглеждаме завета на Аврам и още не сме засегнали онзи елемент от пророчеството на Аврам, който има пряка връзка с началните стихове на книгата на Йоил. Пророчеството на Аврам за 400 години робство, заедно с 430-те години на Павел, образува пророческата структура, която съответства на 1290-те години от Даниил 12:11. Пророчеството за 1290-те години от единадесети стих е омега-пророческият период на 430-годишната линия на Аврам и Павел. Тази истина е елемент от онова, което се разпечатва в последните дни и което отделя мъдрите от нечестивите.

Свързано с омега-пророчеството за 430 години беше символът на „четири поколения“, който обозначаваше период на изпитателно време за народа, държал Божия избран народ в робство. За Моисей това беше Египет; за сто четиридесет и четирите хиляди, които пеят песента на Моисей, това е историята на Съединените щати от 1798 година до неделния закон. Съединените щати, представени като „земния звяр“ в Откровение 13, започват като агне и завършват, говорейки като змей. Йосиф, символ на Агнето, представя периода на относителен мир в Египет, докато не се появи нов фараон и не започна робството. Следователно народът, който бива съден в четвъртото поколение, който за Моисей беше Египет, е Съединените щати. Остатъкът бива съден при неделния закон, както е предобразено от язвите, които за евреите завършиха с кръв по стълбовете на вратите им, а след това — за народа на Египет — при Червеното море. Йосиф и Моисей представят добър фараон и лош фараон, което за Съединените щати е първо агнето, а след това змеят.

Пророчеството на Аврам за съда в четвъртото поколение включваше и факта, че затварянето на благодатното време е прогресивно; защото в изпълнението на пророчеството на Аврам чрез Моисей не само че благодатното време се затвори за Египет, но и все още оставаше време за аморейците да допълнят чашата на своето благодатно време — след като Египет бе допълнил своята. Червеното море за Египет беше неделният закон за Съединените щати, а след това „всяка друга страна на земното кълбо“ ще „последва примера“ на Съединените щати, както е представено от аморейците след затварянето на благодатното време за Египет.

Аморейците са едно от десетте племена, които в завета с Аврам определят света от египетската река до вавилонската река, и следователно аморейците представляват народите на света, които като народи приключват своята индивидуална благодатна възможност след неделния закон в Съединените щати. Аморейците са библейският символ на съда, който се затваря над света, и това става в третото и четвъртото поколение. Червеното море е

символът на приключването на благодатната възможност за Съединените щати, а аморейците представляват народите, които постепенно приключват своята благодатна възможност, докато човешката благодатна възможност не приключи. Следователно аморейците са символ на периода на кризата на неделния закон — от Червеното море до избавлението чрез източния вятър, когато пътят на избавлението се отваря за Божия народ.

Но пророчеството на Аврам не разглежда четвъртото поколение само по отношение на Съединените щати като Египет и света като аморейците, а, което е по-важно, поставя поколението на Божия народ, което преминава Червено море, като „четвърто поколение“. Когато извлечем онова, което може да бъде извлечено, от разбирането за „четири поколения“ в първата от трите стъпки на Аврам, ще разгледаме втората и третата стъпка от Авраамовия завет. Втората стъпка е глава седемнадесета, а третата стъпка е, разбира се — глава двадесет и втора.

В дванадесета глава на Даниил са посочени три пророчески периода и всички те представляват пророческо време, което е приключило през 1844 година. Тези три периода са разпечатани в последните дни и представляват умножаването на знанието, което сполетява Божия народ в последните дни. Христос, като мъжът, облечен в лен, излага първия от трите пророчески периода в седми стих и, като прави това, се отъждествява с ангела от Откровение 10, който стои не върху водата, а върху земята и морето.

И ангелът, когото видях да стои върху морето и върху земята, издигна ръката си към небето, и се закле в Онзи, Който живее до вечни векове, Който създаде небето и онова, което е в него, и земята и онова, което е на нея, и морето и онова, което е в него, че не ще има вече време. Откровение 10:5, 6.

В седмия стих на дванадесета глава мъжът, облечен в лен, също се заклева в Онзи, Който живее довека.

И чух мъжа, облечен в ленени дрехи, който беше над речните води, когато той дигна дясната си ръка и лявата си ръка към небето и се закле в Онзи, Който живее до вечни векове, че това ще бъде за време, времена и половина време; и когато свърши разпиляването на силата на святия народ, тогава всички тези неща ще се изпълнят. Данаил 12:7.

Чрез вдъхновението ни е разкрито, че същата пророческа линия, намираща се в книгата Даниил, е подета в книгата Откровение, и милеритското разбиране е, че тези две описания са паралелни пасажи за Христос. Христос като Ангела с малката книжка, посочващ края на приложението на пророческото време през 1844 година в книгата Откровение, и Христос като Мъжа, облечен в лен, в книгата Даниил, посочващ, че когато в Съединените щати настъпи неделният закон, всички чудеса от последното видение на Даниил ще бъдат завършени. В рамките на тази свещена история, която предхожда и достига своята кулминация при неделния закон, Божият народ трябваше да бъде разпръснат за период, представен чрез символа 1260. Периодът на разпръскване, който предхожда неделния закон, е изложен в единадесета глава на Откровение, където Моисей и Илия са убити и лежат

мъртви на улицата три и половина дни, което е символ на 1260.

В седми стих Мъжът, облечен в лен, посочва, че когато разпръсването на силата на святия народ завърши своите три години и половина, „чудесата“, които сполетяват Божия народ в последните дни, ще се свършат. Завършихме предишната статия с коментара на Сестра Уайт върху трета глава на Захария. Първото изречение гласи: „Видението на Захария за Исус и Ангела се отнася с особена сила към опитността на Божия народ в заключителните сцени на великия Ден на умилюванието.“ В главата, както и във вдъхновения коментар на Сестра Уайт върху нея, сто четиридесет и четирите хиляди са „мъжете, на които се чудят“. „Чудесата“ от последното видение на Даниил, които се довеждат до завършек чрез неделния закон, са „чудесата“, свързани със запечатването на Божия народ.

Дванадесета глава на Даниил дава светлината, която запечатва сто и четиридесет и четирите хиляди в последните дни. Тази светлина е представена чрез три пророчески периода, които всички бяха разпознати и утвърдени като истина в милеритската история. Трите периода са изложени в три стиха и са три стълба, които поддържат строежа на истината. Строежът на истината се поддържа чрез процес от три стъпки. Този процес от три стъпки е представен в пасажа от девет стиха (4–12) чрез трите стиха, които представят пророческо време. Тези три пророчески периода, когато се разглеждат от гледна точка на основополагащото милеритско разбиране, пораждаат три символични периода, които са определени в съгласие с милеритското разбиране, но не прилагат елемента на времето.

Трите периода се намират в самия библейски пасаж, който определя „процеса на запечатване на пророчеството — и след това на разпечатването му“, включително класическото библейско описание на троен процес на изпитване. Деветте стиха, които започват с това, че на Даниил е казано да запечата книгата си, са именно стиховете, в които са изложени трите периода, и в тези девет стиха очистителният процес, който се извършва, когато истината бъде разпечатана, е изразен с думите „очистени, избелени и изпитани“. Трите периода в трите стиха са увеличаването на знанието, във времето на края, в последните дни, които представляват последния процес на изпитване и запечатване на Божия заветен народ. Тази история е мястото, където са изложени символичните „чудеса“, които сполетяват Божия народ в последните дни. Моля, прочетете този абзац отново.

Трите периода, в трите стиха от пасажа от девет стиха, представляват кулминацията на книгата на Даниил, а кулминацията, представена там, е кулминацията на вътрешната пророческа линия; това е разказът за това как един камък бива „отсечен“ от планина без ръце, което е историята на остатъка. Тази вътрешна линия е представена в глави десета и дванадесета, а кулминацията на външната линия на пророчеството е в заключителните стихове на единадесета глава и в първите няколко стиха на Даниил дванадесета глава.

Тези три периода са също и кулминацията на виденията на свидетелството и на реката Улай, и на реката Хидекел, а трите стиха включват пророчески период, който представлява върховното изпълнение на заветното времево пророчество, което представя и Аврам, и Павел като свидетели. Исус, като Мъжът, облечен в лен, е в седми стих, ходейки по водата.

В единадесети стих два гласа, които са също и гласът на Христос, Аврам и Павел, стоят, за да свидетелстват. В дванадесети стих е представена историята на запечатването на Божия народ, защото сто четиридесет и четирите хиляди са девици, а девиците преживяват притчата за десетте девици, и благословението в дванадесети стих е върху онези, които чакат. Онези, които чакат в притчата и които са „блажени“, са онези, които получават дрехата, която им позволява да влязат в брака, когато вратата се затваря.

В седми стих Исус ходи по водата, което поражда страх; но Петър решава да повярва и започва да ходи и да отдава слава на Бога. Но Петър често е символ и на двете класи, и славата отново се превръща в страх, когато настъпва неговият час на съд. Първият период, посочен в седми стих, представлява вестта на първия ангел. Исус е върху водите — символ на страх и на първия ангел. След това Исус посочва период, в който ще прослави Своя народ преди съда на неделния закон. И трите елемента на трите ангела се съдържат в седми стих, защото седми стих е първият от три стиха, които представляват трите ангела.

Единадесети стих представя едно „удвояване“ чрез своето омега свидетелство към алфа гласовете на Аврам и Павел. Техните „удвоени“ гласове се сливат, за да изложат пророчеството за времето на завета, а единадесети стих изпълнява пророчеството като омега, като посочва пророческия период, който завършва с падането на Вавилон през 1798 година, и по този начин предобразява падането на Вавилон, когато Михаил се изправя в последните дни. В единадесети стих имаме удвояване на пророци и период, който представя две падания на Вавилон, като по този начин представя вестта на втория ангел, която възвести, че „Падна, падна Вавилон.“

Седми стих е вестта на първия ангел, а единадесети стих е вестта на втория ангел, и дванадесети стих, който е Даниил 12*12 или Даниил 144, се отнася до разграничението между мъдрите и неразумните, което се осъществява в съдебния процес, завършващ с проявлението на характера в кризата на съда. Дванадесети стих е вестта на третия ангел, която посочва как светът е разделен на две класи, а съответствието на външното представяне на третия ангел за самото това разделение е вътрешното разделение на третия ангел, представено в дванадесети стих. Седми, единадесети и дванадесети стих са вестта на трите ангела, и тези стихове са светлината, която се запечатва в последните дни. Разпечатването на тези три стиха в последните дни е в съгласие с Откровение, глава десета.

Христос като могъщия ангел, както и Лъвът от Юдовото племе в десета глава, извика като „лъв“ и Неговият рев произведе седемте гръмотевици, които бяха запечатани, както и десета глава на Даниил. Те са паралелни пасажии. Поради тази причина трите периода в дванадесета глава са също и седемте гръмотевици от Откровение 10.

„Седемте гръмотевици“ са просто друг израз за Христос като Алфа и Омега, защото основната символика на „седемте гръмотевици“ е, че те представляват „очертание на събитията“, които са се случили от 1798 до 1844 г. и които се повтарят в „бъдещи събития“, които „ще бъдат разкрити в своя ред“ в историята на сто четиридесет и четирите хиляди. Следователно „седемте гръмотевици“ са символ на Алфа и Омега; Който е също началото и

краят; първият и последният, основата и храмът; крайъгълният камък и завършващият камък — седемте гръмотевици.

Светлината на трите символични периода в Даниил дванадесета глава трябва да се съгласува със светлината на седемте гръма, защото те представляват една и съща пророческа линия. В първия период Христос издига и двете Си ръце към небето, както прави с едната Си ръка в Откровение десета глава. В Откровение десета глава Неговата ръка става символ на края на приложението на пророческото време, отбелязвайки прехода от пророчески времеви периоди към просто пророчески периоди. Този преход на главното пророческо правило, използвано от милеритите, беше предобразен от големия преход от буквалното към духовното във времето на Христос.

Апостол Павел бе въздигнат, за да установи главното пророческо правило, свързано с пророческата линия на един избран народ. Още в самото начало на духовния Израил се установява едно главно пророческо правило, което предефинира самия завет. Оттогава нататък да бъдеш дете на Авраам означаваше да бъдеш дете на Авраам чрез вяра, а не по кръв. Този пророчески принцип бе установен предимно чрез перото на Павел, който в това отношение предобразяваше Христос в десета глава на Откровение, променяйки и прекратявайки пророческото приложение на времето през 1844 година.

Заветът с човечеството е представен чрез дъгата, а Ноевият ковчег представлява период от време — преди и след потопа — когато не е имало ясно обособен избран народ. Призоваването на Авраам представляваше голяма и значима промяна в пророческото взаимоотношение на Бога с човечеството. Заветът, сключен с Авраам, представляваше голямо преместване в линията на заветната история и, като правеше това, предобразяваше голямото преминаване от буквалното към духовното в дните на Павел и от времево приложение към липса на времево приложение през 1844 г.

Първото изменение в Божия завет с човечеството беше Градината, а ясно изразената промяна бяха ограниченията относно дървото на живота; то произведе и промяна в облеклото — от духовна светлина към буквална агнешка кожа. Следващото голямо изменение в историята на завета е потопът, който Ной представлява, както Адам представляваше първото голямо изменение на завета. После идва преходът към избран народ с Аврам, който доведе до Мойсей, въвеждащ пророческия принцип, че един ден представлява една година. Този принцип е валиден до 1844 година, когато настъпи друго голямо изменение на завета. Във великите епохи на историята на завета винаги има голямо изменение в някой принцип от Божието пророческо Слово. Това изменение през историята на стоте четиридесет и четири хиляди е, че Алфа Омега е Истината. Алфа и Омега е принципът, че крайт винаги е онагледен чрез началото в Божието Слово. Свързана с този принцип на Алфа и Омега е тройната структура на еврейската дума „истина“.

Главният пророчески преход в историята на остатъка е пряко представен във всяка от основните истории на завета, а също и в други линии на истината. „Ключът“, който е положен върху Елиаким в Исаия 22:22, е същият ключ, даден на Петър при Паниум в Матей

шестнадесета глава. Този ключ е даден на Филадельфийската църква, и именно Уилям Милър беше този, на когото бе даден ключът, позволил му да се свърже с принципа ден за година, който бе записан от Моисей по време на историята на Моисей, предобразяваща историята на милеритите. Връзката на Милър с пророчеството на Моисей бе представена чрез връзката на Павел с пророчеството на Аврам. И защо Милър да не се свърже с Моисей, след като спасението на Моисей в ковчег бе свързало и спасението на Ной в ковчег, за да обвърже двата завета заедно. Преходите в пророческото приложение, които започват в Едем, установяват, че едно голямо откровение на пророческа светлина е обозначено в историята на народа на последния завет — сто четиридесет и четирите хиляди. Поддържам, че главният пророчески преход е представен чрез седемте гръма, които са пряко свързани с трите периода в дванадесета глава на Даниил, и те се разпознават единствено когато се прилагат принципите на алфа и омега в едно приложение линия след линия, което стои върху тристепенната структура на истината.

В стиховете, които непосредствено предхождат заявлението, че „време вече не ще има“, Христос представи седемте гръмове, които — както и истините от Даниил дванадесета глава — бяха запечатани. Контекстът за мъжа, облечен в лен, който в дванадесета глава вдига и двете си ръце, е разпечатването на книгата на Даниил, а контекстът за Христос, Лъва, в Откровение десета глава е запечатването на седемте гръмове. Сестра Уайт свързва запечатването на седемте гръмове със запечатването на книгата на Даниил.

„След като тези седем гръма изговориха гласовете си, към Йоан идва повеля, както към Даниил по отношение на малката книжка: „Запечатай онова, което изговориха седемте гръма.“ Това се отнася до бъдещи събития, които ще бъдат разкрити в своя ред.“ The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 7, 971.

Седемте гръмотевици са определени от Откровение, глава десета, и от Духа на пророчеството, както и от историята на милеритите от 1840 до 1844 година, която се повтаря в историята на сто четиридесет и четирите хиляди. В същия пасаж се казва: „Специалната светлина, дадена на Йоан, която бе изразена в седемте гръмотевици, представляваше очертание на събития, които щяха да се случат под вестите на първия и втория ангел. Не беше най-добре народът да знае тези неща, защото вярата му непременно трябваше да бъде изпитана. В Божия ред щяха да бъдат прогласени най-чудни и напреднали истини.“ Милеритите не разбираха, че трябваше да се изправят пред две разочарования, защото тяхната липса на разбиране бе предназначена да ги изпита. Милеритите не предполагаха никакви „напреднали истини“, тоест не очакваха никакви „големи пророчески промени“ в историята на завета.

Въпреки че „не беше най-добре“ за милеристкия „народ да знае тези неща“, сто четиридесет и четирите хиляди се изпитват чрез същата история, но не чрез невинно неразбиране на историята, а поради това, че не разбират история, която сте длъжни да знаете. Това е същото изпитание, само че в обратен порядък. Йоан в Откровение десета глава преди всичко представлява сто четиридесет и четирите хиляди и едва на второ място — милеристкото движение на първия и втория ангел. Това се разпознава, когато видите, че Йоан е

предварително уведомен, преди да изяде малката книжка, че тя ще бъде сладка, а после горчива. Не беше най-добре милеристите да знаят какво означава това, но Йоан представлява народ, който предварително знае какво се случва, когато милеристите изядоха малката книжка.

И отидох при ангела и му казах: Дай ми книжката. А той ми рече: Вземи я и я изяж; и тя ще направи корема ти горчив, но в устата ти ще бъде сладка като мед. И взех книжката от ръката на ангела и я изях; и в устата ми беше сладка като мед; а щом я изях, коремът ми стана горчив. Откровение 10:9, 10.

На Йоан предварително му е казано за горчиво-сладката опитност от 1840 до 1844 година, историята, представена в десета глава. Тази опитност, тъй ясно представена в стихове девети и десети, е също така ясно определена и в стихове втори до четвърти.

И той държеше в ръката си малка книжка, отворена; и постави десния си крак върху морето, а левия си крак — върху земята, и извика със силен глас, както когато рикае лъв; и когато извика, седемте гръма изговориха гласовете си. И когато седемте гръма изговориха гласовете си, аз щях да пиша; но чух глас от небето, който ми казваше: Запечатай онова, което седемте гръма изговориха, и не го пиши. Откровение 10:2–4.

„седемте гръмотевици“ представляват „очертание на събития“, които щяха да се случат под първия и втория ангел, а също и „бъдещи събития, които ще бъдат разкрити в своя ред“. „Седемте гръмотевици“ представят истината, че историята на милеристите се повтаря в историята на сто четиридесет и четирите хиляди, и истините, които бяха разпечатани по времето на края през 1798 година и нататък, представят разпечатване на истина в последните дни на Божия народ. Исус в Откровение 10 се съгласува с Исус в Даниил 12. И в двата пасажа е изложено запечатването и разпечатването на изпитващата истина в последните дни.

Някои биха могли да твърдят, че в седми стих говори Исус, а че в единадесети и дванадесети стих Гавриил говори на Даниил; но може да се разбира и така, че Исус говори и в трите пасажа. От която и да е страна на въпроса, гласът на Христос е този, който говори чрез Даниил, и трите пророчески периода в дванадесета глава са думите на Христос, и Той представя трите периода в структурата на истината. И трите периода са запечатани, което ги прави един троен символ.

Седмият стих разглежда завършването на чудесата, като определя последното дело на Христос в Пресветото място, когато Той заличава греховете на сто четиридесет и четирите хиляди и ги запечатва. Първият стих определя „чудесата“, а последният от трите стиха също определя „чудесата“ като онези, които са благословени, задето чакат и преживяват едно първо разочарование. Периодът в средата определя бунта на човечеството по време на кризата около неделния закон, като същевременно определя и периода, който води към неделния закон, като време на подготовка за сто четиридесет и четирите хиляди. Всички стихове непосредствено посочват „какво ще сполети“ Данииловия народ „в последните дни“. И трите стиха говорят по темата за очистването на сто четиридесет и четирите хиляди.

Първият период съответства на третия период, а средният период представя бунта на целия свят, докато те вървят към Армагедон.

Ако тези три периода са и седемте гръмотевици, тогава трите стиха трябва да посочват „бъдещи събития, които ще бъдат [разкрити] в своя ред“, а тези „бъдещи събития“ биха съответствали на „очертаването на събитията, които са се случили под първия и втория ангел“ от 1840 до 1844 година. Има няколко истини, които това движение е приело, които са ясно различни от разбирането на пионерите, и все пак всички тези истини са в съгласие с разбирането на пионерите. Налице е голяма пророческа промяна от времето на милеритите до сега. Принципът ден за година е класическият пример, но има и други. Пример за голяма пророческа промяна е представен във връзка със седемте гръмотевици.

След като в последния стих на десета глава на Йоан беше казано, че той трябва отново да пророкува, като по този начин се подчертаваше, че историята от десета глава представляваше както движението на милеритите, така и сто четиридесет и четири хиляди, му бе дадена пръчка, за да измери храма, но му бе казано да остави външния двор немерен.

И ми бе дадена тръстика, подобна на жезъл; и ангелът застана, казвайки: Стани и измери Божи храм, и олтара, и онези, които се покланят в него. А двора, който е извън храма, остави вън и не го измервай; защото е даден на езичниците; и те ще тъпчат светия град четиридесет и два месеца. Откровение 11:1, 2.

Когато се измерва храмът след 1844 г., на Йоан е казано да остави езичниците, които са представени като външния двор. Тази илюстрация през 1844 г. посочваше, че Бог току-що бе избрал нова невеста на завета и тогава бе направено разграничение между Неговата невеста и външния двор. Сестра Уайт ясно заявява, че външният двор представлява езичниците, а храмът е Божият избран народ; просто прочетете главата „Външният двор“ в „Копнежът на вековете“.

Йоан представя милеритите, които току-що бяха станали Божият избран народ през 1844 година. Беше поставено разграничение между милеритите, които току-що бяха преживели горчиво-сладката вест, и останалия свят на изповядващото се християнство, представен като езичниците.

Основата бе положена от 1840 г. до първото разочарование, а храмът бе завършен по време на прогласяването на Среднощния вик. След това настъпи голямото разочарование и на Йоан се казва да стане и да измери, но да остави езичниците. Йоан илюстрира откриването на съда и поради тази причина вдъхновението прилага измерването на Йоан в стиховете като символ на изследователния съд. Това, което току-що изложихме относно Йоан като символ на измерването, е в съгласие с типичното адвентно разбиране, но в това движение настъпи голяма промяна в разбирането на символа.

В съгласие с милеритското разбиране стигнахме до виждането, че в историята на милеритите, представена от Йоан в десета глава, се съдържа и предсказание за едно

паралелно движение, което щеше да стане сто четиридесет и четирите хиляди. Ние разбрахме, че ако вземете измеренията на милеритската история и оставите настрана времето на езичниците, можете да видите самия храм, който Йоан измерваше.

Ние стигнахме до разбирането, че едното 2520-годишно времево пророчество завършва през 1798 г., а другото — през 1844 г., като така се разкрива четиридесет и шестгодишен период, през който Христос изгради милеритския храм. Йоан отъждестви външния двор с езичниците и съществува едно пророческо „времена на езичниците“.

И ще паднат от острието на меча, и ще бъдат отведени в плен между всички народи; и Ерусалим ще бъде тъпкан от езичниците, докле се изпълнят времената на езичниците.
Лука 21:24.

„Времената“ на езичниците е в множествено число и представлява двата периода, през които и буквалният, и духовният Израил бяха потъпкани. Последното от двете потъпквания — това на езичеството, последвано от папството — приключи през 1798 г. Въпреки всичко, което може да се твърди, „времената на езичниците“ приключиха през 1798 г., с идването на първия ангел. Йоан трябваше да започне да измерва през 1798 г., и нищо преди това. Той бе поставен в историята на 1844 г., така че да остави настрана периода, приключил през 1798 г., означаваше да остави настрана външния двор; и с това се разкриват четиридесет и шестте години, през които милеритският храм бе издигнат от Вестителя на завета. Много сродни истини произтичат от това приложение, но аз просто използвам това като пример за светлина, която е различна от разбирането на пионерите, но е светлина, която не противоречи на първоначалните истини, а вече не прилага време.

Тази конкретна истина беше разпозната преди 11 септември, но действително беше дълбоко утвърдена след 11 септември. Истината за това, че Йоан измерва храма, не може да бъде отделена от седемте гръма, защото това е именно същият пасаж. Съществува истина относно приложението на седемте гръма, която беше запечатана до периода, в който се изпълняват „чудесата“ от дванадесета глава на Даниил. Приложението на „седемте гръма“, което беше разпечатано след юли 2023 г., съвършено съответства — или, по-точно, допълва — трите стиха от Даниил 12 по дълбок начин.

Сестра Уайт използва думата „допълнение“, а не думата „комплимент“, за да опише връзката между книгите Даниил и Откровение. Дополнение, което означава „да доведе до съвършенство“, е онова, което тези две пророчески книги извършват една за друга. Седемте гръма, когато бъдат разпечатани в Даниил, глава дванадесета, след юли 2023 г., довеждат съдържащата се там вест до съвършенство. Това, което разкрива седемте гръма, е принципът на алфа и омега във връзка със структурата на истината.

„Времената“ на езичниците се изпълниха през 1798 г. и представляват два периода от по 1260 години, през които първо езичеството, а след това папството тъпчеха светилището и войнството. Когато измерваме храма, трябва да оставим външния двор; а външният двор се простира до 1798 г., но след 1844 г. вече няма време. Днес 1260-те години просто представляват период от време, който определя разграничението между храма и външния

двор. Поради тази причина, от 18 юли 2020 г. до юли 2023 г., потъпкването беше извършено. Да се измери храмът днес, във връзка със седемте гръма, които представляват очертаване на събитията, протекли под вестите на първия и втория ангел, е делото, възложено на Йоан. „Нашето велико дело“ е да „соединим“ вестите на трите ангела, като по този начин се определя едно пророческо дело, което не е било извършвано в предишната заветна история и много рядко се извършва дори сега. Когато оставяме външния двор, представляващ времената на езичниците, ние оставяме 1260-те години на папското преследване, които приключиха във времето на края през 1798 г.

Храмът, който беше издиган в продължение на четиридесет и шест години в милеритската история, обозначава храм, който се издига от юли 2023 година до непосредствено преди неделния закон. Тази история е периодът на седемте гръма — „бъдещи събития“, които „ще бъдат“, а не биха могли да бъдат, „разкрити в своя ред“.

Когато съчетаем историята на първия ангел с тази на втория, установяваме, че историята започва с алфа-разочарование и завършва с омега-разочарование. Когато съпоставим пророческите ориентири в историята на първия ангел от 1840 година до 19 април 1844 година с ориентирите на втория ангел, който дойде тогава и продължи до идването на третия на 22 октомври 1844 година — получаваме два периода, които и двата започват и завършват с идването на ангел. Историята от първия до втория илюстрира историята от втория до третия.

Пророческо свидетелство, че това е валидно приложение, се намира в алфата и омегата на приложението. Две успоредни линии, приложени заедно, и началото и краят на двете линии обозначават пристигането на ангел. После, когато бъдат съединени ред по ред в една линия, началото отбелязва първото разочарование, а краят отбелязва голямото разочарование. Допълнително доказателство се намира в принципите на алфата и омегата, които показват, че краят е по-велик от началото. Едно алфа-разочарование, което завършва с великото омега-разочарование, обозначава по-малкия и по-големия елемент на алфата и омегата.

Когато започнем от 19 април 1844 г. (идването на втория ангел, което води до идването на третия на 22 октомври 1844 г.); и след това започнем и втората линия на 11 август 1840 г., която завършва на 19 април 1844 г., установяваме, че разочарованието от 19 април 1844 г. е едновременно алфата и омегата на пророческата линия, която се образува чрез съчетаването на пророческата линия на първия и втория ангел.

В края на периода виждате как третият ангел пристига заедно с втория ангел, като така предобразява 11 септември и двата гласа на могъщия ангел от Откровение, глава осемнадесета. Тези два гласа са вестите както на втория, така и на третия ангел, и тези два ангела се допряха един до друг на 22 октомври 1844 година и се срещат отново, когато двете истории се събират заедно, ред по ред. Събрани по този начин, те представят историята от първото разочарование до голямото разочарование, а знаменията по средата на тази история във времето на милеритите беше лагерното събрание в Ексетър, където се проявиха две категории поклонници, представляващи бунта на неразумните девиси в притчата и

посочващи средното знамение като бунт.

Седемте гръмотевици представляват историята на вестите на първия и втория ангел, съединени ред по ред, което след това определя една история от първото разочарование до голямото разочарование в историята на сто четиридесет и четирите хиляди. Разбирането за това, което тази история представлява пророчески, се съгласува напълно с вестта, представена в Даниил дванадесета глава като запечатана до времето на края.

Ще продължим това изследване в следващата статия, но сега ще оставя онази част от последното видение на Данаил, която се отнася единствено до представянето от Данаил на Божия народ в последните дни. Обърнете внимание в контекста на правилото за първото споменаване, че в първи стих Данаил принадлежи към групата на онези, които разбират видението. Първото нещо, споменато във видението, е представянето на Данаил като един от мъдрите, които разбират, а последните девет стиха са изцяло за мъдрите, които разбират, на двадесет и втория ден.

В третата година на Кир, царя на Персия, бе открито нещо на Даниил, чието име се наричаше Валтасасар; и това нещо беше истинно, но определеният срок беше дълъг; и той разбра това нещо и имаше разбиране за видението.

В онези дни аз, Даниил, скърбях три пълни седмици. Не ядох вкусен хляб, нито месо, нито вино влизаха в устата ми, нито се помазвах изобщо, докато не се изпълниха три цели седмици. И на двадесет и четвъртия ден от първия месец, когато бях край голямата река, която е Хидекел, тогава повдигнах очите си, погледнах, и ето.

някой мъж, облечен в ленени дрехи, чиито чресла бяха препасани с чисто злато от Уфаз; тялото му също беше като хрисолит, лицето му — като вид на светкавица, очите му — като огнени светилници, ръцете му и нозете му — по цвят като лъскава мед, и гласът на думите му — като гласа на множество.

И аз, Даниил, сам видях видението; а мъжете, които бяха с мене, не видяха видението; но голям трепет падна върху тях, така че побягнаха да се скрият. Затова останах сам и видях това велико видение, и не остана в мене сила; понеже благообразието ми се превърна в мене в тление и не запазих никаква сила.

И все пак чух гласа на думите му; и когато чух гласа на думите му, изпаднах в дълбок сън на лицето си, с лицето си към земята. И ето, ръка се допря до мене и ме постави на коленете ми и на дланите на ръцете ми. И ми каза,

О, Данииле, мъж много възлюбен, разбери думите, които ти говоря, и се изправи: защото сега съм изпратен при теб.

И когато ми изговори тия думи, аз застанах треперещ. Тогава ми рече,

Не бой се, Данииле; защото от първия ден, когато насочи сърцето си да разбира и да се смирява пред своя Бог, думите ти бяха чути, и аз дойдох поради думите ти. Но князът на персийското царство ми се противеше двадесет и един дни; но ето, Михаил, един от главните князе, дойде да ми помогне; и аз останах там при персийските царе.

Сега дойдох, за да ти дам да разбереш какво ще сполети твоя народ в последните дни; защото видението е още за много дни.

И когато ми изговори такива думи, обърнах лицето си към земята и онемях. И ето, един, подобен по вид на човешките синове, се допря до устните ми; тогава отворих устата си, проговорих и казах на онзи, който стоеше пред мен,

О, господарю мой, чрез видението скърбите ми се обърнаха върху мене и у мен не остана сила. Защото как може слугата на този мой господар да говори с този мой господар?

Защото, що се отнася до мен, веднага не остана в мен никаква сила, нито дъх остана в мен. Тогава пак дойде и ме докосна един, подобен по вид на човек, и ме укрепи, и каза,

О, възлюбени човече, не бой се: мир на тебе; бъди силен, да, бъди силен. И когато ми заговори, аз се укрепих и казах: Нека говори господарят ми, защото ти ме укрепи. ...

Но ти, о Данииле, затвори думите и запечатай книгата до времето на края; мнозина ще бягат насам и натам, и знанието ще се умножи.

Тогава аз, Даниил, погледнах, и ето, стояха други двама: единият от едната страна на брега на реката, а другият — от другата страна на брега на реката. И един каза на мъжа, облечен в лен, който беше над водите на реката: Докога ще бъде до свършека на тези чудеса?

И чух мъжа, облечен в лен, който беше над водите на реката, когато дигна дясната си ръка и лявата си ръка към небето и се закле в Онзи, Който живее довека, че това ще бъде за време, времена и половина; и когато свърши да пръсне силата на светия народ, тогава всички тези неща ще се изпълнят.

И чух, но не разбрах; тогава рекох: О, Господи мой, какъв ще бъде краят на тия неща?

И той каза: Иди си по пътя, Данииле; защото думите са затворени и запечатани до времето на края. Мнозина ще се очистят, ще се избелят и ще бъдат изпитани; а нечестивите ще вършат нечестие; и никой от нечестивите няма да разбере; но разумните ще разберат.

И от времето, когато бъде премахната всекидневната жертва и бъде поставена мерзостта, която докарва запустение, ще има хиляда двеста и деветдесет дни.

Блажен е онзи, който чака и достигне до хилядата триста тридесет и пет дни.

А ти върви по пътя си до края; защото ще починеш и ще застанеш в своя дял в края на дните. Даниил 10:1–18; 12:4–13.